

РЕШЕНИЕ

№ 969

гр. София, 18.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 20.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **8629** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).
Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу Ревизионен акт № Р-22221020005953-091-001/26.04.2021 г. на ТД на НАП - С., издаден от Т. Б. Г. - орган, възложил ревизията и М. С. С. - ръководител на ревизията., потвърден с Решение № 1124/26.07.2021 г. на Директора на Дирекция ОДОП С..
В жалбата се навеждат доводи, оспорения РА е издаден в нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправните разпоредби при определяне на данъчната основа. Развиват се конкретни съображения в тази насока, в това число и за неправилно кредитиране от данъчните органи на назначената в ревизионното производство експертиза. Заявено е искане да се отмени изцяло оспорения РА. Претендира се присъждане на направените по делото разноски.
С протоколно определение от 20.01.2022 г., влязло в сила на 28.01.2022 г., производството по делото е прекратено в частта, касаеща увеличението на финансовия резултат на [фирма] с непризнати разходи за 2014 г. в размер на 4 975,48 лева, по фактури, издадени от [фирма] заплатени за предоставени услуги на.
В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, се представлява от адв. Я. Д., който поддържа жалбата, с искане да се уважи по изложените в нея съображения и тези, развити в хода на устните състезания.
Ответникът - директор на Дирекция "ОДОП", редовно призован, се представлява от процесуален представител юрк. К. К., който оспорва жалбата и моли да се отхвърли

като неоснователна, по съображения, изложени в решението на директора на Дирекция "ОДОП". Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Доказателствата по делото са писмени. Прието е заверено копие на административната преписка. По искане на жалбоподателя е допусната съдебно-счетоводна експертиза.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства и във връзка с доводите на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Ревизионното производство е образувано със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22221020005953-020-001 от 01.10.2020 г., връчена на 08.10.2020 г., е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на дължимия корпоративен Данък за данъчни периоди от 01.01.2014 г. до 31.12.2019 г. Със заповед за изменение на ЗВР № Р-22221020005953-020-001/07.01.2021 г., връчена на 23.02.2021 г. е удължен срокът за извършване до 08.03.2021 г.

Резултатите от ревизията са обективирани в Ревизионен доклад /РД/ № Р-22221020005953-092-001/31.03.2021 г., връчен на 05.04.2021 г., в който подробно са описани извършените процесуални действия в хода на ревизионното производство, които съдът приема, че не следва да бъдат възпроизвеждани в настоящото решение. Подадено е писмено възражение, вх. № 53-00-1031/15.04.2021 г. срещу констатациите на РД.

Ревизията приключва с РА № Р-22221020005953-091-001/26.04.2021 г., издаден от Т. Б. Г. - орган, възложил ревизията и М. С. С. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията. РА е връчен на 05.05.2021 г. Установено е, че основна дейност на дружеството е строителство на жилищни и нежилищни сгради - апартаменти, офиси, и гаражи на територията на С..

С РА е установен корпоративен данък за довносяне общо в размер на 12 147.57 лв., в т. ч.:

- за 2014 г. в размер на 2 871.64 лв.
- за 2015 г. в размер на 3 073.01 лв.
- за 2016 г. в размер на 4 218.52 лв. и
- за 2017 г. в размер на 1 984.40 лв.

С РА декларираната данъчна загуба е коригирана, както следва:

- за 2017 г. в размер на 61 955.15 лв. е коригирана на данъчна загуба в размер на 25 257.65 лв.

- декларираната за 2019 г. данъчна загуба в размер на 74 152.66 лв. е коригирана на данъчна загуба в размер на 60 902.99 лв.

В хода на ревизията приходните органи са установили, че [фирма] е предоставило и получавало парични заеми от различни дружества, като не е начислявало лихва за предоставените заеми на [фирма], ЕИК[ЕИК]; [фирма], ЕИК[ЕИК] и [фирма], ЕИК[ЕИК]. Заемите са отразени по дебита на счетоводна сметка 262 „Дългосрочни вземания и предоставени заеми на нефинансови предприятия“.

Заемите са отпускани с лихва от 2 %, но [фирма] не е отчетло приходи от лихви. За целите на ревизията е възложена експертиза с Акт за възлагане на експертиза № Р-22221020005953-01-001 от 26.02.2021 г. На експерта е поставена задача да определи за 2014 - 2019 г. в диапазон пазарната стойност на лихвата за предоставените заемни средства. Въз основа на резултатите от експертизата е определен среден пазарен лихвен процент, по предоставените договори за заем с [фирма], [фирма], и [фирма], в резултат на което ревизиращите органи са установили недеklarирани

приходи от лихви, с които е извършено увеличение на декларираните счетоводни финансови резултати.

На основание чл. 78 от ЗКПО във връзка с чл. 16, ал. 1 и ал. 2. т. 3 от с. з. с процесния РА е извършено увеличение на декларирания счетоводен финансов резултат за всяка от ревизираните години като: за 2014 г. увеличение в размер на 23 740,94 лева, за 2015 г. увеличение в размер на 30 730,10 лева, за 2016 г. увеличение в размер на 20185,21 лева, за 2017 г. увеличение с в размер на 19 844.23 лева за 2018 г. увеличение в размер на 36 697,50 лв. и за 2019 г. увеличение в размер на 13 249,67 лв., представляващи недеklarирани приходи от лихви по предоставените заеми.

На основание чл. 26, т. 2 от ЗКПО е извършено увеличение с непризнати разходи за 2014 г. в размер на 4 975,48 лв. по две фактури от [фирма] с предмет доставка на камъни и аванс, както и извършено увеличение през 2016 г. с непризнати разходи в размер 22 000,00 лв. по 11 фактури, издадени от [фирма].

Между страните няма спор, че ревизираното лице е начислявало лихви в размер на 2 % по кредитите, предоставени на [фирма], [фирма], и [фирма], но не е отразявало приходи от лихви, което е установено в хода на ревизионното производство от представените оборотни ведомости и хронологични регистри.

В хода на съдебното производство, по искане на жалбоподателя беше допусната "Съдебно-икономическа експертиза", изпълнена от вещо лице Ц. В., която е отговорила на поставените задачи и е приета от съда. Вещото лице е приело, че заем предоставен от свързано лице в дадена група фирми, може да бъде осъществена значително по-бързо, гъвкаво и с малък документооборот съпътстващ сделката, отколкото при банков кредит, което не натоварва разхода по отпускането му и може да бъде компенсиран с намаление на процент от определеният лихвен процент по сделката /сумата на цената на придобиване на ресурса/ ще бъде, както следва:

- Годишен размер на лихва по заем за 2014 г. е 4,13 %
- Годишен размер на лихва по заем за 2015 г. е 3,40 %
- Годишен размер на лихва по заем за 2016 г. е 2,17 %
- Годишен размер на лихва по заем за 2017 г. е 2,27 %
- Годишен размер на лихва по заем за 2018 г. е 2,15 %
- Годишен размер на лихва по заем за 2019 г. е 1,91 %

Ревизионният акт е обжалван в срока по чл. 152, ал. 1 от ДОПК, като с Решение № 1124/26.07.2021 г. на решаващия орган е потвърден в оспорената част, а в останалата му част РА не се оспорва и е влязъл в сила. В срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, РА е обжалван пред АССГ.

Предмет на обжалване в настоящото съдебно производство е частта от РА, касаеща установен корпоративен данък за довносяне общо в размер на 12 147.57 лева, ведно със съответните лихви в размер на 5 714,96 лева в т. ч.:

- за 2014 г. в размер на 2 871.64 лв.
- за 2015 г. в размер на 3 073.01 лв.
- за 2016 г. в размер на 4 218.52 лв. и
- за 2017 г. в размер на 1 984.40 лв.

Предмет на обжалване в настоящото съдебно производство е и частта от РА, с която е коригирана декларираната данъчна загуба:

- за 2017 г. в размер на 61 955.15 лв. на данъчна загуба в размер на 25 257.65 лв. и
- за 2019 г. в размер на 74 152.66 лв. на данъчна загуба в размер на 60 902.99 лв.

Жалбоподателят е оттеглил жалбата си в частта, касаеща увеличението на финансовия

резултат със суми, заплатени за предоставени услуги на [фирма] и съдебното производство в тази му част е прекратено.

При така установеното от фактическа страна, настоящият състав прави следни изводи: Жалбата е процесуално допустима. Същата е подадена от надлежна страна, в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК и срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност, след проведено обжалване на РА по административен ред.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби при издаването му.

Предмет на настоящото производство е РА, потвърден с решение на директора на Д"ОДОП" относно установените задължения по ЗКПО за ревизираните периоди от 01.01.2014 г. до 31.12.2019 г.

Осъществявайки контрол в посочения по-горе обхват, настоящият състав приема, че оспореният ревизионен акт, както и издадените ЗВР са издадени от компетентни органи по смисъла на чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК, чиято компетентност е установена от Заповед № РД-01-128 от 18.02.2020 г. на директора на ТД на НАП, с която Т. Б. Г., на длъжност началник сектор "Ревизии", в отдел "Ревизии" към дирекция "Контрол" при ТД на НАП - С., възложител на ревизията е посочен като компетентен орган по смисъла на чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК. Ръководителят на ревизията - М. С. С. на длъжност главен инспектор по приходите е определена със ЗВ № Р-22221020005953-020-001 от 01.10.2020 г. издадена от възложителя на ревизията. Предвид горното, съдът приема, че оспореният РА, както и ЗВР и ЗИЗВР са издадени от компетентен орган, подписани от неговите издатели с квалифициран ел. подписи, валидни към датата на издаването им и на ел. носител при което не са налице пороци, водещи до нищожност на оспорения ревизионен акт.

Ревизионният акт отговаря на изискването за форма и съдържа изискуемите реквизити по чл. 120, ал. 1, т. 1 - т. 8 вкл. от ДОПК, включително мотиви, обосноваващи от фактическа и правна страна установените задължения по ЗКПО с акцесорните им лихви по чл. 175, ал. 1 от ДОПК и кореспондираща разпоредителна част при определяне резултатите за ревизираните данъчни периоди.

Фактическите констатации и правни изводи в РА са допълнени и конкретизирани чрез тези, съдържащи се в приложения към него Ревизионен доклад № Р-22221020005953-092-001/31.03.2021 г., съставляващ съгласно чл. 120, ал. 2, изр. 1 от ДОПК неразделна негова част. РД е връчен електронно на РЛ, на 05.04.2021 г., като по същия начин е връчен и РА на ревизираното дружество, на 05.05.2021 г. РА е обжалван в срок пред решаващия орган, при което е спазено изискването на чл. 156, ал. 2 от ДОПК, представляващо абсолютна процесуална предпоставка за съдебното обжалване на ревизионния акт.

Съдът приема, че при издаване на РА не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да представляват самостоятелно основание за отмяна на РА. Заповедта за възлагане на ревизия е издадена от възложителя на ревизията, който е компетентен орган по смисъла на чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК, съгласно Заповед № РД-01-128 от 18.02.2020 г. на директора на ТП на НАП - С.. ЗВР съдържа изискуемите реквизити по чл. 113, ал. 1, т. 1-6 от ДОПК, като е посочен поименно

ревизиращия екип и обхвата на ревизията: корпоративен данък за времето от 01.01.2014 г. до 31.12.2019 г., с което са изпълнени законовите изисквания на чл. 113, ал. 1, т. 1-5 от ДОПК. ЗВР е връчена на ревизираното лице по електронен път, на 08.10.2020 г. Предвид на изложеното, съдът приема, че не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да обуславят отмяна на оспорения РА, на това основание.

Ревизионният акт, частично изменен с Решение № 1124/26.07.2021 г. на директора на Д"ОДОП" е материално законосъобразен.

Разпоредбата на чл. 16, ал. 2, т. 3 от ЗКПО определя като отклонение от данъчно облагане получаването или предоставянето на кредити с лихвен процент, отличаващ се от пазарната лихва към момента на сключване на сделката, включително в случаите на безлихвени заеми или друга временна безвъзмездна финансова помощ, както и опрощаването на кредити или изплащането за своя сметка на кредити, несвързани с дейността. Според правилото на чл. 16, ал. 1 от ЗКПО, при сделки, сключени при условия, чието изпълнение води до отклонение от данъчно облагане, данъчната основа се определя, без да се вземат под внимание тези сделки, някои техни условия или тяхната правна форма, а се взема под внимание данъчната основа, която би се получила при извършване на обичайна сделка от съответния вид по пазарни цени и насочена към постигане на същия икономически резултат, но която не води до отклонение от данъчно облагане.

За данъчни цели лихвите, в случаите на получаване или предоставяне на кредити не трябва да се отличават от пазарната лихва. Понятието "пазарна лихва" е дефинирано в разпоредбата на § 1, т. 32 от ДР на ЗКПО. Според тази разпоредба "Пазарна лихва" е лихвата, която би била платена при същите условия за предоставен или получен кредит под каквато и да е форма по сделка между лица, които не са свързани. Пазарната лихва се определя според условията на пазара, като се отчитат всички количествени и качествени характеристики на сделката - форма, размер и валута на предоставените средства, срок на предоставянето им, вид, размер и ликвидност на обезпечението, кредитният риск и други рискове, свързани със сделката, профил на кредитополучателя или лизингополучателя, както и всички други условия и обстоятелства, влияещи върху размера на лихвата".

Следователно финансови взаимоотношения, свързани с договарянето на безлихвени кредити или начисляването на лихва, която се отличава от действащата за моменти пазарна лихва се оценява като сключени с цел отклонение от данъчно облагане. С оглед наличието на такова отклонение, при определяне на дължимия данък се увеличава финансовия резултат със сумите, произтичащи от тези търговски и финансови взаимоотношения, при договарянето на лихва, която е дължима, участниците в заемните отношения следва да се съобразяват с размера на действащата в момента пазарна цена на кредитните ресурси, прилагана при сделките от същия вид и със същите цели. Това е смисъла и на разпоредбата на §1, т. 33 от ДР на ЗКПО.

Предоставянето на безлихвени кредити или кредити с лихвен процент, отличаващ се от пазарната лихва към момента на сключване на сделките, следва да се приеме, че сделките са насочени към отклонение от данъчното облагане, тъй като чрез тях се постига ефект на намаляване дължимия от жалбоподателя корпоративен данък, който би бил дължим, ако заемите не бяха безлихвени. Като сключва договори без уговорки за лихва или при лихва по-ниска от пазарната, на практика задълженото лице не отчита доход - и в

това се изразява и отклонението от данъчно облагане, тъй като по този начин се е стигнало до намаляване на финансовия резултат за данъчно облагане.

Доколкото определянето на пазарната лихва се урежда и от други закони, различни от данъчните, правилно и законосъобразно ревизиращият екип, на основание чл. 63 от ДОПК е назначил експертиза с Акт за възлагане № Р-22221020005953-01-001 от 26.02.2021 г. за определяне на пазарната лихва по смисъла на § 1, т. 33 от ДР на ЗКПО на предоставените от РЛ парични кредити, на кредитополучателите [фирма], [фирма], и [фирма], за ревизирания период от време. Експертизата е извършена от специалист с необходимото образование и ценз и съгласно реда и условията на Наредба № Н-9/14.08.2006 г. за реда и начина за прилагане на методите за определяне на пазарните цени, която се кредитира и от настоящия състав. Използван е методът на сравнимите неконтролирани цени като при прилагането му, съгласно изискванията на чл. 18. ал. 1 експертизата е използвала предоставена информация за подобни сделки между дружества аналози /дружества със сходна дейност/. Предоставена е информация и данни от търговски банки за използвания и прилаган в различните периоди лихвен процент на кредитите, отпускани на юридически/физически лица, сред които [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма]. Експертът е извършил и проучване на статистически данни, предоставени от БНБ за различни видове отпускани кредити на физически и/или юридически лица /местни/чуждестранни/, както и проучване на данни относно лихвените равнища, по официална информация на Централната Европейска Б. към съответните периоди, съгласно заданието на експертизата. Същата с запозната и с информация от дружества, предоставяли заеми на свързани местни/чуждестранни лица на територията на страната като е взела предвид и лихвените проценти, определяни от същите по реално сключените договори. Използвана е информация и от финансови къщи, отпуснащи заеми в страната при сравнително по-лесни условия и по-ниски изисквания, но при значително по-високи равнища на лихвените проценти.

Начисляването на лихвата по своя характер представлява само отразяване на дължимия размер на лихвата в търговските книги на съответното лице. Лихвата представлява разход за заемателя и се подчинява на изискванията за начисляване и признаване на разходи. Лихвата представлява приход за заемодателя, а начисляването ѝ се подчинява на изискванията за начисляване и признаване на приходи. В зависимост от вида на лицата, които предоставят, съответно получават заеми, режимът на начисляване на лихвата е различен. От значение се явява момента на възникване на задължението за лихва, а не момента на нейното заплащане. При надлежно сключен договор за заем, както и при ползването му изцяло или отчасти от страна на заемателя за ползваната сума възниква и задължение за лихва, която следва да бъде начислена. За всички търговци, с изключение на банките то може да бъде и с друга периодичност, но задължително в рамките на годината, през която е ползван заема.

Участниците в междуфирмените заемни отношения при договарянето на лихвата следва да се съобразяват с размера на действащата в момента пазарна цена на кредитните ресурси, прилагана при сделки от същия вид и

със същите цели, предвид смисъла на разпоредбата на §1. т. 32 от ДР на ЗКПО. Лихва във финансите и икономиката е цената, платена от заемателя за използваните пари на заемодателя. Това е сумата, дължима се срещу временно използване на паричен ресурс. Не напълно правно и счетоводно изяснен е и въпроса за размера на лихвата, която може да бъде договаряна при междуфирмените заеми /независимо за свързани или не свързани лица се говори/. За целите на подоходното данъчно облагане размерът на този резултат се определя при условия, които биха били меродавни за съответния вид сделки „по пазарни цени и насочени към постигане на същия икономически резултат" /чл. 16, ал. 1 ЗКПО/.

Съдът намира изготвеното от вещо лице Ц. В. заключение по назначената съдебносчетоводна експертиза за необосновано поради което не следва да бъде кредитирано. Събраните в хода на съдебното производство доказателства, не опровергава заключението, прието в хода на административното производство и не води до други правни изводи, различни от изведените в оспорения ревизионен акт, потвърден с решението на решаващия орган.

Отпусканите суми по сключените договори за заем са със срок за връщане от една до пет години. Т. е. налице са дългосрочни договори. В тях е уговорено дължимото възнаграждение под формата на определената годишна пазарна лихва в размерите, описани подробно в Таблица - Приложение 1, неразделна част от експертизата. Експертът е отчетел и евентуалното наличие на договаряна и конкретизирана цел на отпускане на заема, както и наличие на обезпечение на заема, както и съответната валута /български лева/, в която са сключвани договорите. Определил е годишните пазарни лихви в диапазон по подробно описаните в таблицата договори към момента на тяхното сключване по смисъла на Параграф 1, т. 32 от ДР на ЗКПО, както и размера на пазарните лихви при спазване изискванията на Наредбата. Анализът е подкрепен с посочването на пазарни данни и информация за лихви по кредити, касаещи редица български дружества. Доколкото експертът е събрал и анализирал информация за кредитни отношения на множество други дружества, от обективна страна няма основание да се счита, че при изследване на пазарната лихва не е използвана неконтролируема сделка, с която да бъдат сравнени условията на кредита.

Правилни и обосновани са изводите на ревизиращите органи, че сумите, предоставени от ревизираното лице по Договорите за кредит, са суми предоставени между свързани лица по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на ДОПК. ЗКПО не дава собствена дефиниция на понятието "свързани лица", а посредством § 1, т. 13 от ДР на ЗКПО препраща към § 1, т. 3 от ДР на ДОПК.

При безспорната фактическа установеност, е налице приетата от ревизиращите органи хипотеза на чл. 16, ал. 2, т. 3 от ЗКПО за отклонение от данъчно облагане, тъй като за ревизирувания период от време РЛ не е отчетело следващите се доходи от лихви, което е довело до определяне на по-нисък корпоративен данък. Съгласно чл. 16, ал. 2, т. 3 от ЗКПО "получаването или предоставянето на кредити с лихвен процент, отличаващ се от пазарната лихва към момента на сключване на сделката, включително в случаите на безлихвени заеми или друга временна безвъзмездна финансова помощ, както

и опрощаването на кредити или изплащането за своя сметка на кредити, несвързани с дейността" се приема за отклонение от данъчно облагане.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че е съобразена правната дефиниция на понятието „пазарна лихва”, съдържащо се в §1, т. 32 от ДР на ЗКПО и законосъобразно е увеличен счетоводният финансов резултат с неотчетените приходи от лихви в посочените размери за съответните години.

По отношение извършеното на основание чл. 26, т. 2 от ЗКПО **увеличение с непризнати разходи за 2016 г.** в размер на 22 000.00 лв. по 11 фактури, издадени от [фирма], съдът намира РА за недоказан и необоснован, по следните съображения:

Не се събраха доказателства, че отчетените счетоводни разходи са намерили отражение в текущия финансов резултат за 2016 г. По отношение на непризнатите разходи за охрана в размер 22 000.00 лв. по 11 фактури, издадени от [фирма] приходните органи се позовават на факти от извършена ревизия на доставчика, в т. ч., че дружеството не е намерено на адреса за кореспонденция, и е deregистрирано по ЗДДС след издаване на процесните фактури. Тези обстоятелства не водят до извод за липса на документална обосновааност на извършените разходи. Регистрацията или липсата на регистрация по ЗДДС на доставчика не е относима към понятието за документална обосновааност по чл. 10, ал. 1 от ЗКПО.

Налице са преки доказателства за възможността на доставчика да извърши охрана на обекта, а именно, че има наети лица на длъжност „охранител” и упражнява същата дейност. Липсват категорични доказателства, за да бъде направен извод, че процесните разходи са документално обосноваани, т. е. няма основание да се счита, че спорните фактури са с невярно съдържание. Съгласно разпоредбата на чл. 10 ал. 1 от ЗКПО счетоводен разход се признава за данъчни цели, когато е документално обосноваан чрез първичен счетоводен документ по смисъла на ЗСч., отразяващ вярно стопанската операция. При положение, че не е доказано по безспорен начин, че такива стопански операции не са реално извършени, то може да се счита, че разходът, който първичния счетоводен документ обосновава, е документално обосноваан.

По изложените съображения, настоящият съдебен състав ще потвърди РА.

Предвид така изложеното, съдът намира, че органът по приходите правилно и в съответствие с разпоредбата на чл. 16, ал. 2, т. 3 от ЗКПО е приел, че е налице отклонение от данъчното облагане, поради което на основание чл. 78 от ЗКПО е преобразувал счетоводния финансов резултат на ревизираното дружество в посока увеличение за ревизираните периоди от време, общо в размер на 12 147.57 лв. и лихви за просрочие в размер на 5 714,96 лв. В този смисъл, обжалваният РА, потвърден с решението на директора на Д"ОДОП", е законосъобразен, а жалбата на [фирма] неосновавателна, поради което следва да се отхвърли.

С оглед изхода на спора и своевременно заявеното искане от процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнагаждане, същото е основателно. Жалбоподателя следва да заплати на ответника, на основание чл. 8, ал. 1, т. 5 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните

размери на адвокатските възнаграждения, във вр. с чл. 161, ал. 1, изр. второ и трето ДОПК, юрисконсултско възнаграждение в размер на 1065,88 лв.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 21 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу Ревизионен акт № Р-22221020005953-091-001/26.04.2021 г. на ТД на НАП - С., издаден от Т. Б. Г. - орган, възложил ревизията и М. С. С. - ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1124/26.07.2021 г. на Директора на Дирекция ОДОП С., относно установените резултати по ЗКПО за ревизирания период от 01.01.2014 г. до 31.12.2019 г. в размер на 12 147.57 лева, ведно със съответните лихви в размер на 5 714,96 лева.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" - С. разноси по делото, за юрисконсултско възнаграждение в размер на 1065,88 (хиляда шестдесет и пет лева и осемдесет и осем стотинки) лева.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба чрез Административен съд София-град до Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните.

На основание чл. 138, ал. 3 от АПК препис от решението **ДА СЕ ИЗПРАТИ** на страните по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ: